

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 19585/2023 din data de 05.12.2023

Biroul permanent al Senatului

L. 632 / 7.12.2023

Domnului Mario-Ovidiu Oprea
Secretar General al Senatului României

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. 4982 din 09.10.2023 prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii, spre avizare, „Propunerea legislativă pentru modificarea art. 112¹ din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (b551/03.10.2023)”, vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 28 noiembrie 2023 a Comisiei nr. 1 - reunită „Legislație și cooperare interinstituțională”.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și interpretarea dată de Curtea Constituțională sintagmei „acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești”, Comisia a reținut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

În ceea ce privește evoluția instituției la nivel european, confiscarea extinsă a fost reglementată, pentru prima dată, prin Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea. În plan național, transpunerea acestei decizii-cadru a avut loc prin introducerea în Codul penal din 1969 a art. 118², prin Legea nr. 63/2012 pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal (publicată în Monitorul Oficial nr. 258 din 19.04.2012), în vigoare începând cu data de 22.04.2012.

Prin aceeași lege, s-a introdus în Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare, art. 112¹ - Confiscarea extinsă, cu un conținut similar (cu diferențe în ceea ce privește

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011

pedeapsa prevăzută de lege – închisoarea de 4 ani sau mai mare și infracțiunile pentru care a fost condamnată persoana, fiind preluate infracțiunile reglementate în noul Cod penal).

Ulterior, rapoartele Comisiei Europene au arătat că regimurile existente de confiscare extinsă și de recunoaștere reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare nu se bucură de o eficacitate deplină, astfel că la data de 3 aprilie 2014 a fost adoptată Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană.

Unul din elementele de noutate aduse prin această Directivă este reprezentat de introducerea confiscării extinse asupra bunurilor transferate către terțele persoane.

Pe plan național, alin. (1) și (2) ale art. 112¹ din Codul penal au fost modificate prin Legea nr. 228/2020 (publicată în Monitorul Oficial nr. 1019 din 02.11.2020, în vigoare de la 05.11.2020), care a transpus, printre altele, Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din data de 03.04.2014 menționată mai sus.

Prin modificările operate, astfel cum rezultă și din expunerea de motive a Legii nr. 228/2020, s-a extins în primul rând domeniul de aplicare al confiscării extinse, prin renunțarea la reglementarea care cuprindea o listă limitativă de infracțiuni pentru care aceasta putea fi aplicată.

În al doilea rând, s-a avut în vedere că prin art. 5 din Directivă se impune statelor un standard unic în ceea ce privește cerințele minimale care trebuie îndeplinite pentru acest tip de confiscare și, analizând acest standard prin raportare la prevederile art. 112¹ alin. (2) din Codul penal, în forma anterioară modificării, s-a reținut că este o condiție obligatorie pentru confiscarea extinsă să se constate o disproporție între valoarea bunurilor unei persoane și veniturile sale legale; convingerea instanței în sensul că bunurile sunt dobândite din activități infracționale similare celei care a atras condamnarea nu era, înainte de modificările operate prin Legea nr. 228/2020, suficientă pentru a se dispune confiscarea extinsă, fiind necesară dovedirea unei diferențe de valoare dintre averea condamnatului și veniturile lui legale, precum și constatarea că această diferență face ca averea propriu-zisă să fie disproporționată față de veniturile lui legale. Având în vedere că art. 5 din Directivă nu mai prevede o astfel de limitare, în urma modificărilor operate prin Legea nr. 228/2020 instanța își poate fundamenta convingerea că bunurile provin din activități infracționale pe baza oricăror împrejurări, disproporția de valoare fiind doar una dintre circumstanțele, exemplificativ enumerate, care ar putea avute în vedere de către judecător.

În al treilea rând, în urma modificărilor operate prin Legea nr. 228/2020 nu se mai impune condiția ca bunurile să provină din activități infracționale de natura celor prevăzute în alin. (1) art. 112¹ din Codul penal, această condiție fiind eliminată din actuala reglementare, fiind suficient

ca instanța să își formeze convingerea că bunurile respective provin din activități infracționale, de orice natură.

În al patrulea rând, în urma modificărilor operate prin Legea nr. 228/2020 s-a introdus în Codul penal **confiscarea bunurilor transferate către terțele persoane**. Astfel, art. 112¹ alin. (2) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal s-a modificat, având următorul cuprins: *„Confiscarea extinsă se dispune asupra bunurilor dobândite de persoana condamnată într-o perioadă de 5 ani înainte și, dacă este cazul, după momentul săvârșirii infracțiunii, până la data emiterii actului de sesizare a instanței. Confiscarea extinsă poate fi dispusă și asupra bunurilor transferate către terți, dacă aceștia știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului a fost evitarea confiscării.”*

În ceea ce privește propunerea legislativă transmisă, Comisia a formulat următoarele observații:

1. Modificări propuse confiscării extinse asupra bunurilor transferate către terțele persoane

În ceea ce privește confiscarea extinsă a bunurilor transferate către terțele persoane, s-a constatat că prin propunerea de modificare a alin. (2) al art. 112¹ din Codul penal, se introduce o prezumție privind cunoașterea de către terți a faptului că scopul transferului a fost evitarea confiscării.

Potrivit art. 6 din Directiva 2014/42/UE, cu denumirea marginală - *„Confiscarea aplicată terților”*:

„(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a permite confiscarea produselor sau a altor bunuri a căror valoare corespunde produselor care, în mod direct sau indirect, au fost transferate de o persoană suspectată sau învinuită către terți sau care au fost dobândite de terți de la o persoană suspectată sau învinuită, cel puțin în cazurile în care terții știau sau ar fi trebuit să știe faptul că scopul transferului sau al achiziționării era evitarea confiscării, pe baza unor elemente de fapt și circumstanțe concrete, inclusiv a faptului că transferul sau dobândirea a avut loc în mod gratuit sau în schimbul unei sume de bani semnificativ mai reduse decât valoarea de piață a bunurilor.

(2) Alineatul (1) se interpretează astfel încât să nu aducă atingere drepturilor terților de bună credință ”.

Astfel cum s-a reținut și în considerentele Directivei 2014/42/UE (pct. 24), *„practica prin care o persoană suspectată sau învinuită transferă bunuri unei părți terțe în cunoștință de cauză, în vederea evitării confiscării, este comună și din ce în ce mai răspândită. Cadrul legislativ actual al Uniunii nu conține norme obligatorii privind confiscarea bunurilor transferate către părți terțe.*

Prin urmare, necesitatea de a permite confiscarea bunurilor transferate către terți sau achiziționate de aceștia este din ce în ce mai pregnantă, iar impunerea unor standarde minime unice în acest sens poate conduce la o armonizare suplimentară a dispozițiilor privind confiscarea extinsă.”

Potrivit Directivei 2014/42/UE, cunoașterea de către terți a faptului că scopul transferului sau al achiziționării era evitarea confiscării se poate constata de către instanță pe baza unor elemente de fapt și circumstanțe concrete, gratuitatea transferului sau dobândirii ori disproporția de valoare dintre valoarea de piață și valoarea de dobândire a bunului fiind doar una dintre circumstanțele care ar putea avute în vedere.

S-a apreciat că prin modul de formulare propus de inițiatori „*Se prezumă că aceștia știau că scopul este evitarea confiscării atunci când, în, (subl.n.) bunul a fost primit cu titlu gratuit sau la un preț mai mic de jumătate din valoarea de piață*” se introduce o prezumție de rea-credință a terților derivată din gratuitatea transferului sau din dobândirea acestuia la un preț mai mic de jumătate din valoarea de piață.

Cum Codul de procedură penală nu reglementează prezumțiile și, potrivit art. 2 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dispozițiile acestui cod se aplică și în alte materii, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare, urmează a se raporta la definiția prezumțiilor consacrată în dispozițiile procesual civile.

Potrivit art. 327 din Codul de procedură civilă, „*prezumțiile sunt consecințele pe care legea sau judecătorul le trage dintr-un fapt cunoscut spre a stabili un fapt necunoscut*”, legea instituind astfel prezumțiile legale și prezumțiile judiciare.

În ceea ce privește prezumțiile legale, potrivit art. 328 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „*prezumția legală scutește de dovadă pe acela în folosul căruia este stabilită în tot ceea ce privește faptele considerate de lege ca fiind dovedite*”. Cel care invocă o prezumție legală nu trebuie astfel să dovedească faptele pe care legea însăși le consideră dovedite. Cu toate acestea, partea căreia îi profită prezumția trebuie să dovedească faptul cunoscut, vecin și conex, pe care se întemeiază aceasta.

Potrivit alin. (2) al art. 328 din Codul de procedură civilă, „*prezumția legală poate fi înlăturată prin proba contrară, dacă legea nu dispune altfel*”. Astfel, prezumțiile legale se împart în prezumții absolute, irefragabile – acelea împotriva cărora, de regulă, nu este admisă dovada contrară și prezumții simple, relative, refragabile – care pot fi combătute, răsturnate, prin dovada contrară, fiind în principiu admisibil orice mijloc de probă.

În concret, prin modul în care a fost reglementată prezumția în propunerea legislativă, dacă se dovedește că bunul a fost primit cu titlu gratuit sau la un preț mai mic de jumătate din valoarea

de piață (faptul cunoscut, vecin și conex), se prezumă că terții știau că scopul transferului este evitarea de către persoana condamnată a confiscării.

În consecință, a fost reglementată o prezumție legală relativă, însă dovada contrară pe care ar putea să o facă terțul privește faptul cunoscut, vecin și conex, în sensul că bunul nu a fost primit cu titlu gratuit sau la un preț mai mic de jumătate din valoarea de piață.

S-a constatat astfel că această propunere legislativă poate conduce la o încălcare a prevederilor art. 6 alin. (2) din Directiva 2014/42/UE care precizează, în mod expres, că dispozițiile privind confiscarea din patrimoniul unor terți se interpretează astfel încât să nu se aducă atingere drepturilor terților de bună-credință. Or, printr-o astfel de prevedere se coboară sub standardul minim impus de către Directivă statelor membre în privința respectării drepturilor terților.

Comisia a apreciat, de asemenea, că instituirea unei astfel de prezumții legale ar putea genera critici de neconstituționalitate. Caracterul licit al dobândirii averii se prezumă, fiind garantat de art. 44 alin. (8) teza a II-a din Constituție - „Caracterul licit al dobândirii se prezumă.”, art. 44 alin. (8) teza I prevăzând, de asemenea, că „Averea dobândită licit nu poate fi confiscată.”

Astfel, prin modul în care este propusă reglementarea unei astfel de prezumții legale se urmărește răsturnarea sarcinii probei privind caracterul licit al averii, stabilindu-se caracterul ilicit al averii dobândite de către terți de la persoana condamnată, dacă dobândirea a avut loc în mod gratuit sau în schimbul unei sume de bani semnificativ mai reduse decât valoarea de piață a bunurilor.

În privința terților dobânditori, caracterul nejustificat al averii acestora trebuie corelat cu reaua lor credință, dovedită prin atitudinea subiectivă de sprijin acordat infractorului condamnat în scopul de a înlătura de la confiscare bunurile rezultate din comiterea, de către acesta, a unor alte infracțiuni decât cea/cele pentru care a fost condamnat. Fără probarea acestei atitudini subiective de sprijin (a relei-credințe), stabilirea doar a gratuității ori valorii reduse a prețului pune în discuție prezumția de liceitate a dobândirii averii.

Anterior acestei inițiative legislative, prin proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (PL-x nr. 406/2018), a fost introdusă o ipoteză de confiscare extinsă din patrimoniul unor terțe persoane. Astfel, la art. 1 pct. 25, se prevedea că la articolul 112¹ din Codul penal, după alineatul (8), se introduceau două noi alineate, alin. (9) și (10), cu următorul cuprins: „(9) Sunt supuse confiscării în condițiile prezentului articol și:

a) bunurile transferate de către persoana condamnată unui membru de familie, dacă acesta a cunoscut sau trebuia să cunoască că scopul transferului este evitarea confiscării sau dacă transmisiunea s-a realizat cu titlu gratuit;

(...)

(10) Confiscarea dispusă potrivit prezentului articol nu poate aduce atingere drepturilor terților dobânditori cu titlu oneros de bună-credință.”

Acest proiect de lege a fost respins definitiv de Camera Deputaților.

Spre deosebire de proiectul de lege anterior menționat, în urma modificărilor operate la art. 112¹ din Codul penal prin Legea nr. 228/2020, legiuitorul a optat pentru reglementarea confiscării bunurilor transferate către terțele persoane, indiferent de calitatea deținută, prezentând relevanță doar reaua-credință a acestora: *„Confiscarea extinsă poate fi dispusă și asupra bunurilor transferate către terți, dacă aceștia știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului a fost evitarea confiscării”* (art. 112¹ alin. (2) teza a II-a din Codul penal).

Astfel, actuala modalitate de reglementare a confiscării de la terți introdusă prin Legea nr. 228/2020 respectă standardele minime impuse de către Directivă în ceea ce privește drepturile terților dobânditori de bună-credință, propunerile formulate prin prezenta inițiativă legislativă ridicând probleme de constituționalitate și de conformitate cu Directiva 2014/42/UE.

Față de cele de mai sus, Comisia a apreciat că propunerea de la art. 112¹ alin. (2) din Codul penal ar putea fi reformulată în sensul următor:

„Confiscarea extinsă se dispune asupra bunurilor dobândite de persoana condamnată într-o perioadă de 5 ani înainte și, dacă este cazul, după momentul săvârșirii infracțiunii, până la data emiterii actului de sesizare a instanței. Confiscarea extinsă poate fi dispusă și asupra bunurilor transferate către terți, dacă aceștia știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului a fost evitarea confiscării, pe baza unor elemente de fapt și circumstanțe concrete, inclusiv a faptului că transferul sau dobândirea a avut loc în mod gratuit sau în schimbul unei sume de bani semnificativ mai reduse decât valoarea de piață a bunurilor. Aceste dispoziții se interpretează astfel încât să nu aducă atingere drepturilor terților de bună-credință”.

2. Modificarea modalității de calcul a diferenței dintre veniturile licite și cheltuielile efectuate

În ceea ce privește propunerea de modificare a alin. (8) al art. 112¹ din Codul penal și, corelativ, a art. 306 alin. (7) din Codul de procedură penală, în calculul valorii bunurilor supuse confiscării extinse ar urma să se aibă în vedere, pe lângă veniturile licite ale persoanei condamnate, și veniturile licite ale membrilor de familie care locuiesc cu aceasta. Din această valoare ar urma să se scadă cheltuielile efectuate de persoana condamnată și membrii de familie care locuiesc cu aceasta.

Potrivit art. 177 alin. (1) din Codul penal, *„Prin membru de familie se înțelege:*

a) ascendenții și descendenții, frații și surorile, copiii acestora, precum și persoanele devenite prin adopție, potrivit legii, astfel de rude;

b) soțul;

c) persoanele care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii, în cazul în care conviețuiesc.

Potrivit alin. (2) al art. 177 din Codul penal, „Dispozițiile din legea penală privitoare la membru de familie, în limitele prevăzute în alin. (1) lit. a), se aplică, în caz de adopție, și persoanei adoptate ori descendenților acesteia în raport cu rudele firești”.

Dacă membrii de familie locuiesc împreună cu persoana condamnată și au venituri licite, propunerea formulată presupune, în esență, că aceste venituri au fost folosite, alături de veniturile licite ale persoanei condamnate, la obținerea bunurilor/sumelor de bani deținute de condamnat. Din aceste venituri cumulate ar urma să se scadă cheltuielile acestor persoane, urmând a se stabili de către instanță dacă diferența rezultată provine din activități infracționale. Astfel, se extind veniturile avute în vedere în acest calcul, ceea ce conduce la diminuarea nejustificată a bunurilor/sumelor de bani supuse confiscării extinse, fără a oferi instanței posibilitatea să analizeze dacă aceste venituri au fost folosite la dobândirea bunurilor deținute de persoana condamnată.

Comisia a apreciat că reglementarea propusă coboară sub standardul minim avut în vedere de Directiva 2014/42/UE, care lasă judecătorului național o largă marjă de apreciere în a stabili dacă anumite bunuri au fost obținute din activități infracționale (art. 5 alin. (1) din Directivă):

„Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a permite confiscarea, totală sau parțială, a bunurilor unei persoane condamnate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni care este susceptibilă să genereze, în mod direct sau indirect, beneficii economice, atunci când, în baza circumstanțelor cauzei, inclusiv a elementelor de fapt și a probelor disponibile, cum ar fi faptul că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al persoanei condamnate, o instanță consideră că bunurile în cauză au fost obținute din activități infracționale”.

Astfel, potrivit dispozițiilor Directivei, judecătorul național ar trebui să aibă în vedere circumstanțele cauzei și toate elementele de fapt și probele disponibile în vederea stabilirii bunurilor obținute din activități infracționale, disproporția dintre valoarea bunurilor și venitul legal al persoanei condamnate (nu și a altor persoane) fiind unul din elementele avute în vedere.

3. Introducerea prin propunerea legislativă a „procedurii confiscării extinse ulterioare condamnării”

În ceea ce privește introducerea în Codul penal și Codul de procedură penală a mai multor dispoziții care reglementează o procedură de confiscare extinsă ulterioară rămânerii definitive a

hotărârii de condamnare, ca urmare a sesizării instanței penale de către Agenția Națională de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate (ANABI), au fost formulate următoarele observații:

Instituția confiscării extinse ulterior rămânerei definitive a hotărârii de condamnare este întâlnită în alte state europene. E.g., în Germania, confiscarea se poate dispune atât în cadrul procedurii penale obișnuite, cât și în una separată, ulterioară procedurii care a condus la soluția de condamnare. În acest din urmă caz, instanța trebuie să decidă într-un termen de recomandare de 6 luni după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. De asemenea, instanța penală are posibilitatea de a disjunge cererea de confiscare dacă judecarea acesteia ar putea conduce la tergiversarea soluționării acțiunii penale¹.

În analiza propunerii legislative, trebuie avut în vedere, în primul rând, că organele specializate ale statului care realizează activitatea judiciară în materie penală sunt organele de cercetare penală, procurorul, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară și instanțele judecătorești (art. 30 din Codul de procedură penală), scopul ANABI fiind esențial în urmărirea, identificarea bunurilor provenite din săvârșirea de infracțiuni, valorificarea bunurilor sechestrate, în general, *executarea hotărârilor* prin care s-a dispus măsura de siguranță a confiscării în materie penală (art. 3 din Legea nr. 318/2015 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate și pentru modificarea și completarea unor acte normative).

În plus, propunerea legislativă ridică probleme de reglementare prin raportare la alte dispoziții procesual penale și ar putea suporta critici de neconstituționalitate, după cum urmează:

- potrivit propunerii legislative, instanța judecătorească „*în fața căreia condamnarea a rămas definitivă*” transmite hotărârea care se încadrează în criteriile prevăzute la art. 112¹ alin. (1) teza I din Codul de procedură penală către ANABI; având în vedere modul de organizare și funcționare a instanțelor judecătorești, această comunicare ar trebui realizată de către compartimentul de executări penale al instanței, care ar trebui să aprecieze care dintre hotărârile definitive vizează „*fapte susceptibile să procure persoanelor condamnate un folos material*”, ceea ce impune, în lipsa unui criteriu obiectiv, o apreciere subiectivă privind hotărârile care vizează astfel de fapte; trebuie menționat că, în ipoteza în care se analizează posibilitatea confiscării extinse în cursul judecării unei cauze determinate, instanța de judecată este cea care analizează, în baza examinării întregii situații de fapt dedusă judecătii, „*faptele susceptibile să procure persoanelor condamnate un folos material*” pentru a se dispune confiscarea extinsă; or, ipoteza vizată de propunerea legislativă presupune analiza fiecărei hotărâri judecătorești pentru a se aprecia care sunt cele care vizează „*fapte susceptibile să procure persoanelor condamnate un folos*

¹ Improving confiscation procedures in the European Union – Final publication of the research project „Improving cooperation between EU member states in confiscation procedure” -edited by Alessandro Bernardi, pag. 523, 528

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

material” de către un compartiment auxiliar al instanței, care are ca principale atribuții punerea în executare a hotărârilor penale definitive;

- în expunerea de motive nu se face nicio mențiune cu privire la numărul de hotărâri judecătorești care ar fi *„susceptibile să procure persoanelor condamnate un folos material”* pentru a analiza dacă ANABI are capacitatea instituțională de a efectua verificările vizate de propunerea legislativă cu privire la fiecare persoană condamnată;

- potrivit art. 32 din Codul de procedură penală, părți în procesul penal sunt inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente; or, derogatoriu de la normele procesual penal menționate, în propunerea legislativă sunt incluse în categoria părților persoanele condamnate, terții proprietari, posesori sau deținători de bunuri transferate de către persoanele condamnate;

- potrivit art. 38 alin. (2) și art. 40 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanțe de apel sunt doar curțile de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție; or, în propunerea legislativă sunt desemnate ca instanțe de apel instanțele superioare, incluzând astfel și tribunalul în categoria instanțelor care ar judeca apelul împotriva hotărârilor pronunțate în fond de judecătorie, fără a modifica în mod corespunzător și art. 36 din Codul de procedură penală care reglementează competența tribunalului;

- prin reglementarea propusă la art. 549⁵ din Codul de procedură penală măsurile asigurătorii luate în procesul penal ar trebui să subziste o perioadă de 6 luni *„după finalizarea procesului penal”*. Astfel, inițiatorii propun prelungirea *ope legis* a măsurilor asigurătorii cu un termen de 6 luni, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, propunere care pune în discuție proporționalitatea unei astfel de măsuri în toate cauzele în care o persoană a fost condamnată pentru o faptă susceptibilă să îi procure un folos material.

Mai mult, propunerea legislativă nu are în vedere că Directiva 2014/42/UE impune în privința terților *„... garanții și căi de atac specifice pentru a garanta respectarea drepturilor fundamentale ale acestora (...)* Aceasta include dreptul de a fi audiat (...) Ordinul de înghețare a bunurilor ar trebui comunicat persoanei afectate cât de curând posibil ...” (parag. 33). În plus, *„fără a se aduce atingere Directivelor 2012/13/UE și 2013/48/UE, persoanele ale căror bunuri sunt afectate de hotărârea de confiscare au dreptul de a fi asistate de un avocat, pe întreaga durată a procedurii de confiscare legate de determinarea produselor și a instrumentelor, pentru a-și putea exercita drepturile. Persoanele în cauză sunt informate că au acest drept”*. [art. 8 alin. (7)]. Or, în propunerea legislativă nu sunt reglementate drepturile persoanelor care participă la procedura propusă, nefiind de altfel stabilită procedura efectivă de soluționare a unor astfel de cereri.

Comisia a apreciat că reglementarea acestei proceduri nu are o justificare temeinică, având în vedere că măsura de siguranță a confiscării extinse se poate dispune în cauza penală care a condus la condamnarea persoanei respective, urmând ca ANABI, în procedura de punere în

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

executare a dispoziției instanței, să beneficieze de sprijin instituțional în vederea identificării bunurilor și a sumelor de bani ale persoanei condamnate.

Având în vedere toate aceste considerente, Comisia a apreciat că modificările legislative propuse nu pot fi adoptate în forma transmisă.

Cu deosebită considerație,

Secretar general,
Judecătoarea Andreea Simona Uzlău

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011